
SÚMRAK STRÁŽCOV
SPIRIT ANIMALS
DRAČIE OKO
SARWAT CHADDA
FRAGMENT

Spirit Animals: Súmrak strážcov 8 Dračie oko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sarwat Chadda
Spirit Animals: Súmrak strážcov 8
Dračie oko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

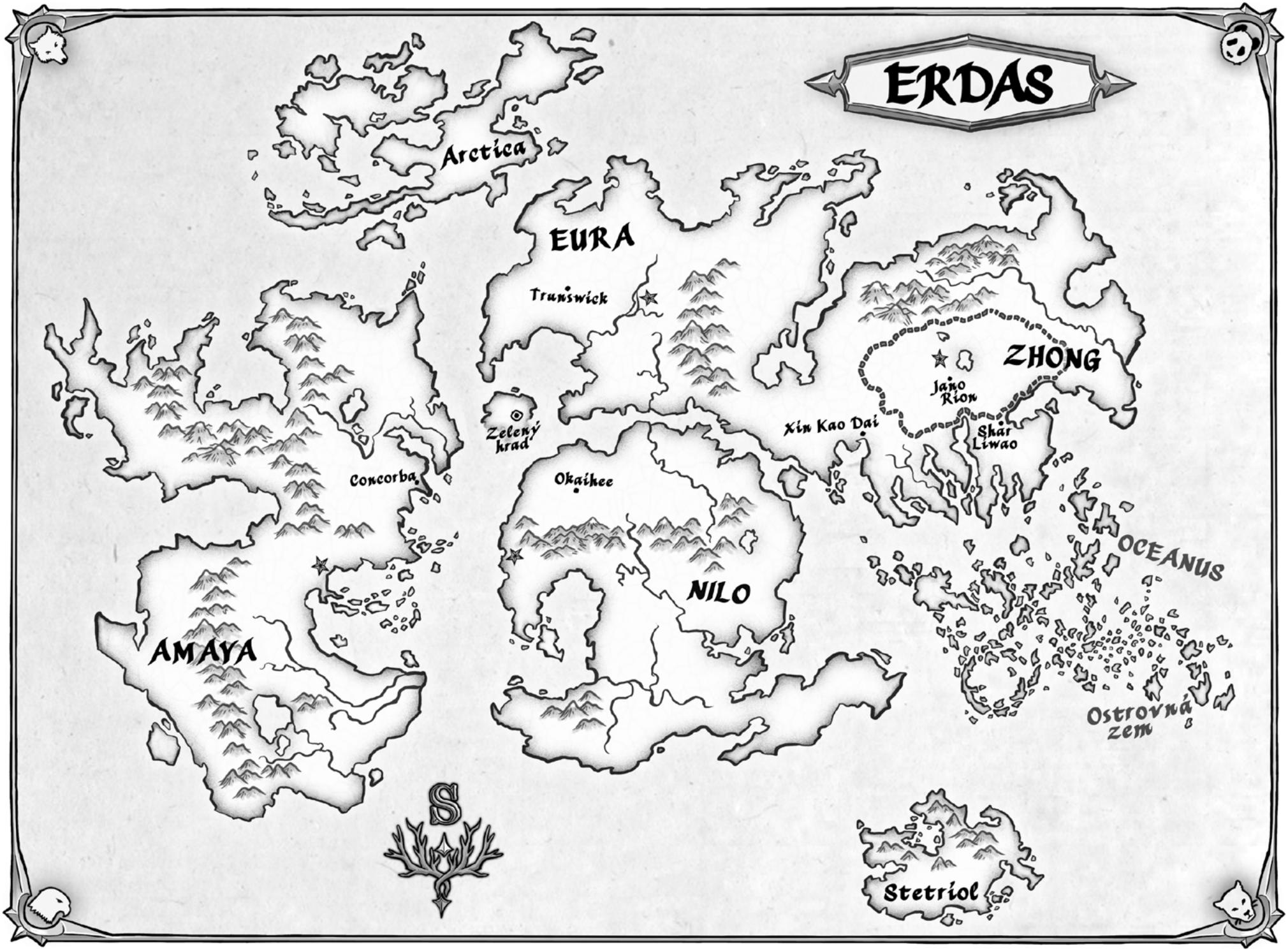
SÚMRAK STRÁŽCOV

DRAČIE OKO

Sarwat Chadda

FRAGMENT

ERDAS
Arctica
EURA
Trunswick
ZHONG
Jano Rion
Xin Kao Dai
Shar Liwao
Zelený hrad
Concorba
Okaikee
NILO
AMAYA
OCEANUS
Ostrovná zem
Stetriol
S

Venovanie

Mojim dievčatám – S. Ch.

1

Na mori

Rollan sa prehadzoval na visutom lôžku a snažil sa zaspať. Hrubá vrecovina síce páchla, ale bolo to lepšie ako ležať na drevenej podlahe zaliatej slanou vodou, v ktorej pobehovali krysy ohrýzajúce prsty na nohách a ušné lalôčiky.

V stiesnenom lodnom väzení sa často nevetralo. Nachádzalo sa tam len jedno okrúhle okienko na vzdialenejšom konci chodby, ktoré bolo zatvorené. Dusný vzduch páchol zatuchlinou.

Drevený trup prísažníckeho škunera sa hojdal na vlnách a nepríjemne škrípal. Potom sa ozvalo svišťanie, praskot, krik.

„Už zasa začala," zahundral Conor.

Rollan neochotne otvoril oči. Chvíľu žmúril a keď si privykol na prítmie, pozrel sa na svojho priateľa.

Zhrbený Conor sa opieral o mreže, ruky mu viseli cez hrdzavé železné tyče a hlavu mal otočenú dohora, odkiaľ prichádzal hluk.

Keď sa opäť ozvali výkriky, zvraštil tvár.

Rollan sa vyhrabal z visutého lôžka a prešiel okolo Abeke, ktorú zobudil vreštiaci ženský hlas. Zaškrípala zubami. „Kordélia…“ povedala. „Kordélia *Láskavá*.“

Meilin sa postavila k mrežiam vedľa Conora. Keď k nim doľahol ďalší výkrik, hlasnejší a prenikavejší než predtým, prudko sebou trhla.

„Chudák.“

„Ak bude takto pokračovať, čoskoro nezostane na lodi žiadna posádka,“ povedal Rollan.

„Čo podľa teba vyviedol?“ opýtala sa Abeke.

Rollan pokrčil plecami. „Nemusel *vyviesť* nič.“

Spomenul si, ako ich zajali v knižnici kláštora v Maktabe. Vtedy pátrali po Krotiteľovi búrok, slávnom symbole pút. Keď sa im ho podarilo nájsť vďaka spojenectvu s Takodom a so Xanthe, ktorých stretli v kláštore, ostatní mnísi ich zradili a vydali do rúk Prísažníkov.

Vojaci Takodu a Xanthe spútali a potom ich naložili na loď smerujúcu na Zelený hrad. Rollana a jeho druhov poslali do Zhongu.

Conor hľadel na stenu, na ktorú každý deň vyryl jednu čiarku. Bolo ich pätnásť.

Ozvalo sa ďalšie svišťanie. Potom výkrik, ktorý sa zmenil na úpenlivý nárek.

Pätnásť dní v zajatí. Pätnásť dní počúvali strašné plieskanie biča a rev nešťastníkov, ktorých Kordélia trýznila len preto, že ju bavilo ubližovať druhým ľuďom.

Ale prečo nemučila Rollana a jeho druhov? Predsa ich nenávidela. Skôr či neskôr ju bičovanie námorníkov presta-

ne baviť… a potom zíde do podpalubia a začne sa vŕšiť na zajatcoch.

Aj keď možno začne niekým iným.

Únavné dni v trupe lode totiž netrávili sami. Prísažníci boli lovcami odmien a za poľovačku na Zelenopláštnikov sa zrejme platilo dobre. Vo vedľajšej cele držali troch ďalších členov rádu, ktorých na loď priviedli pred niekoľkými dňami. Mladí hrdinovia sa však od nich nedozvedeli žiadne povzbudivé správy.

Rollan zaťukal na stenu. „Kofe, si hore?“

Ozvalo sa hlasné bručanie a klopkanie, potom dusivý kašeľ. „Jasné. Veď ako môže niekto spať pri takom cirkuse?“

„Kde sme to prestali?“ opýtal sa Rollan.

Kofe sa zasmial. Rollan vnímal aj cez stenu, ako mužov úprimný, dunivý smiech rozochvel vzduch. „Najlepšie jedlo, aké sme v živote jedli. V mojom prípade to bola veverička. Upečená na ražni v lesoch na západ od Zeleného hradu.“

„To neznie ako bohvieaká pochúťka.“

„Bol som strašne hladný, chlapče. Hore svietil mesiac, všade vládol pokoj. Nikde nebolo ani živej duše, len ja a Smrkáč.“

Smrkáč zapišťal, aby dal o sebe vedieť. Potkan – Kofeho duchovné zviera – sa na rozdiel od ostatných cítil v podpalubí ako doma.

Okrem Kofeho bola vo vedľajšej cele Lady Cranstonová, vzdialená príbuzná Trunswickovcov, a Salaman zo severného Nila. Samozrejme, traja Zelenopláštnici počuli rôzne historky o Rollanovi a jeho priateľoch. A predsa teraz oni dodá-

vali odvahu jemu. Jednoducho ho upokojovalo, že okrem nich sú na palube aj ďalší členovia rádu – aj keď sedeli vo väzení.

„Myslíš, že pochytali všetkých Zelenoplášťnikov?“ opýtal sa Rollan.

„Robíš si nádeje, že nás prídu zachrániť?“ odpovedal Kofe s povzdychom. „Ktovie? Prísažníci tento útok dlho pripravovali. Nás troch skôr nezajali, lebo sme práve boli na výprave ďaleko od Zeleného hradu. Takých, ako sme my, však bude viac. V lesoch sa určite skrývajú nejakí Zelenoplášťnici, no kým držia Olvana a Lenori pod zámkou, nevyzerá to dobre. Sme v tom sami, chlapče.“

Sme v tom sami. Rollan túto vetu počul veľa ráz.

Napriek tomu si kládol otázku, či sa tento príbeh nemal odvíjať trochu inak. Zelenoplášťnici tvorili prastarý rád, ktorý mal spojencov v celom Erdase. A predsa sa rozpadli za niekoľko mesiacov.

Niekedy sa však rozpad začína zvnútra.

Stalo sa to aj v tomto prípade. Medzi Zelenoplášťnikov prenikli podvodníci, ktorí odhalili ich tajomstvá a slabiny. Odetí do zelených plášťov verejne – pred zrakmi všetkých vládcov – zavraždili zhonského cisára. A urobili to práve vtedy, keď boli Zelenoplášťnici najzraniteľnejší. Následky nenechali na seba dlho čakať. Najprv obvinili rád, že sa spreneveril svojmu poslaniu, a potom pozatýkali jeho členov.

Teraz skončili vo väzení aj štyria hrdinovia Erdasu.

Jeden spôsob úniku však existoval.

Rollan zavrel oči, aby sa mohol ľahšie spojiť s Essix. Sokolica, ktorej sa počas výpravy v Nile podarilo uniknúť nepriateľom, letela za loďou a sledovala, kam mieria.

Rollan sa po krátkej chvíli ocitol v jej tele. Vzniesol sa nahor a ako plachtil medzi oblakmi, srdce mu poskočilo od radosti. Vietor mu svišťal v ušiach a trepal Essixiným vznešeným telom. Alebo to bolo jeho telo, keď teraz tvorili so sokolicou jednu bytosť?

Essix zvrieskla, prudko klesla dolu a ako strela preletela cez kŕdeľ vydesených čajok. Rollan s úsmevom sledoval, ako vtáky pobúrene škriekali, lebo sa im rozpadli úhľadné šíky. Sokolica len švihla končekmi krídel a trielila preč.

Rollan si vychutnával nefalšovanú slobodu. Hoci vedel, že letí iba vo svojich predstavách – veď bol zavretý v páchnucich útrobách lode –, napĺňala ho taká obrovská radosť, že takmer vyskočil z kože.

A pýcha. Napĺňala ho ozajstná pýcha. Nepoznal zviera, ktoré sa mohlo vyrovnať Essix. Najväčšiemu Veľkému strážcovi!

Keď sokolica prvý raz vstúpila do jeho života, vôbec to s ňou nemal ľahké. So závisťou sledoval, ako Meilin ovláda Dží, a žiarlil na dôverné puto medzi Conorom a Brigganom.

Ako sirota vyrastal na ulici a nevlastnil žiadne cennosti. Potom privolal Veľkého strážcu, jedného zo Štyroch padlých. Možno sa čudovať, že zo začiatku takému daru nerozumel?

V Concorbe poznal ľudí, ktorých postretlo veľké šťastie. Väčšinou však svoju šancu premrhali a veľmi skoro skončili tam, kde začali.

Áno, mohol dopadnúť rovnako. Dlhý čas sa odmietal pridať k Zelenoplášťnikom. Svoj postoj zmenil až po Tarikovej smrti.

Potreboval veľa odvahy, aby uveril, že existuje rýdze priateľstvo.

V mysli sa mu vynoril Zelený hrad. Veže obklopené trávnatým morom. Lesy a stajne, vlajky trepotajúce sa na cimburiach.

Tento obraz vnímal očami Essix, keď sa snažili upevniť vzájomné puto, ktoré medzi nimi vznikalo. Sokolica letela k hradu a Rollan sa kĺzal medzi vrcholcami stromov. Konáre sa k nim prudko nakláňali, ale Essix bola príliš šikovná na to, aby sa dala chytiť do pasce.

„Leť, chlapče, leť! Leť, pokiaľ môžeš!“

Rollan bleskovo otvoril oči.

„Fíííííha!“

Rozbehol sa k dverám cely. „Budeš už konečne ticho?!“

„Nevšímaj si ho,“ poradila mu Abeke.

„Fíííííha! Mávaj, mávaj, mávaj krídlami a leť!“

Okrem Zelenoplášťnikov bol v podpalubí ešte jeden väzeň.

Šialený starec.

Pochádzal zo Zhongu. Meilin sa mu prihovorila, ale muž si ju nevšímal. Len zízal do prázdna, čosi mrmlal a občas sa divoko zasmial. Námorníci si z neho robili žarty, ale Rollan premýšľal, prečo je na lodi.

Aj teraz civel cez mreže a niečo si šepkal. Keď si všimol, že Rollan naňho uprene hľadí, začal mávať ramenami ako vták a so smiechom poskakoval po úzkej cele.

„Ak sa odtiaľto čoskoro nedostanem, skončím ako on,“ posťažoval sa Conor.

Dvere na vzdialenom konci úzkej chodby sa otvorili.

Rebrík a malý obdĺžnik pod ním ožiaril stĺpec svetla. Rollanovi vbehli slzy do očí. Denné svetlo nevidel už niekoľko dní, a tak ho oslepilo slnko. Začul hlasy, potom sa v otvorených dverách objavili dva tiene. Jeden patril žene.

Rollan zaťal päste. Možno si dnes poňho príde Kordélia. Bez boja sa však nevzdá. Rýchlo sa pozrel na svojich druhov. V ich očiach sa zračilo rovnaké odhodlanie.

Žena, ktorá zostúpila do tmavého podpalubia, však nebola Kordélia Láskavá.

Bola to Kana.

Predtým ju volali Anka. Považovali ju za Zelenopláštnicu. Za kamarátku. No bola to lož. Od samého začiatku. V skutočnosti *velila* Prísažníkom, žoldnierom, ktorí ich neúnavne prenasledovali. Podobne ako všetci vysokopostavení Prísažníci aj ona sa hrdila titulom, ktorý odporoval jej povahe: Kana Čestná.

Kana však na rozdiel od ostatných Prísažníkov nosila iba jednoduchú čiernu uniformu, bez obvyklého mosadzného goliera a chrániča zápästí.

Zradkyňa pokrčila nosom, keď zacítila pach šíriaci sa vlhkým podpalubím. Potom znechutene odkopla potkana, ktorý sa odvážil očuchávať jej čižmu, a koncom kyjaka otvorila lodné okienko. Rollana ovanul čerstvý vzduch.

Zhora niekto podal Kane lampáš. Keď jeho svetlo ožiarilo cely, zajatci sa nahrnuli k mrežiam. Kana sa chladne a spokojne usmiala. „Vidím, že ste sa tu zabývali."

„Miesta je tu dosť aj pre teba," povedal Conor. „Prečo nejdeš dnu?"

Kana pristúpila bližšie, posvietila si lampášom a z bezpečnej vzdialenosti si prezrela väzenskú kobku. „Váš výlet sa čoskoro skončí. Blížime sa k zhonskému pobrežiu. Pred západom slnka zakotvíme v dokoch." Kana sa zasmiala. „Jeden priateľ sa vás už nevie dočkať."

Rollan sa zamračil. „Priateľ ako Kordélia?"

„Kordélia sa občas správa nevhodne, to priznávam," povedala Kana s povzdychom. „Mali by ste byť vďační, že som jej zabránila prísť sem dolu a vybiť si na vás svoje… nadšenie. Skutočne to nebolo ľahké."

„Nezabránila si jej v mučení námorníkov," odvetil Rollan.

Kana namiesto odpovede pokrčila plecami. Bolesť hŕstky bezmenných mužov pre ňu zjavne nič neznamenala.

Ako sa vôbec dostali do tejto nepríjemnej situácie?

Rollan zachytil Kanin pohľad. „Čo sa stalo so Ctiradom? Kordélia prežila. Čo ste urobili s *ním?*"

Kana mierne nadvihla obočie, no výraz jej tváre sa nezmenil. „Už ho viac neuvidíte."

Rollan tomu nechcel uveriť. Pozrel sa na Conora. Obaja chlapci vyrastali spolu. Conor bol kedysi Ctiradov sluha. Vtedy sa Červenoplášťnik volal Devin Trunswick. Ctirad prekonal dlhú cestu, kým sa z neznesiteľného šľachtica stal ich spojencom a priateľom. V Eure spolu našli prastarý predmet – meč nazývaný Pazúr šelmy. Ctirad chcel zabrániť, aby sa talizmanu zmocnila Kordélia a Prísažníci, a preto zničil hrobku, kde bol ukrytý.

Prísažníkom sa však podarilo z trosiek cennú zbraň vytiahnuť.

Teraz ho používala Kordélia. Rollan si nedokázal nič horšie predstaviť.

Vlastne vedel si predstaviť oveľa horšie veci. Dokonca na to nepotreboval ani príliš bujnú fantáziu.

Stačilo si uvedomiť, že väčšinu pradávnych darov, ktoré patrili Zelenoplášťnikom, mali v rukách Kanini žoldnieri. Ukradli im Pazúr šelmy, Srdce zeme aj Krotiteľa búrok.

Chýbalo im už len Dračie oko…

A teraz im už nikto nezabráni, aby získali aj štvrtú relikviu. Rollana a jeho priateľov držali pod zámkou v Zhongu, Zelenoplášťnikov väznili na Zelenom hrade – Prísažníkom nemal kto prekaziť plány.

Keď začuli buchot, Rollan zdvihol zrak. Akoby niečo ťažké spadlo na palubu. Krik ozývajúci sa počas celej plavby náhle ustal.

„Zdá sa, že Kordélia sa už navyčíňala dosť.“ Kana sa otočila k rebríku. „Dobrodružstvo sa blíži ku koncu, decká.“

Keď Kana odišla, dvere sa s treskotom zavreli. Rollan počul, ako sa západka zasunula na miesto.

Conor zatriasol mrežami. „Musíme niečo urobiť!“

Abeke mu položila ruku na plece. „Šetri si sily, možno sa nám naskytne príležitosť neskôr.“

„Ale čo ak nie?“

Cez otvorené okienko vanul dnu slabý vetrík. Rollan bol vďačný aj za trochu čerstvého vzduchu. Kdesi vonku vrešťali čajky. Loď sa blížila k pevnine.

Kto na nich čaká v Zhongu? Prísažníci sa živili ako žoldnieri, ale dlho slúžili rôznym vládam Erdasu. Rollana sa zmocnil skľučujúci pocit.

Jediná osoba, ktorá mu schádzala na um, bola princezná Song, cisárova dcéra. Naposledy ju videli – vydesenú a zlomenú – po smrti jej otca. Hoci predtým Zelenopláštnikov podporovala, vtedy vydala rozkaz, aby ich zatkli.

Rollan zažmúril do malého kruhu svetla na konci chodby. „Nechala otvorené lodné okienko."

Meilin sa pozrela tým smerom. „Aj keby sme sa k nemu dostali, je príliš malé."

Rollan sa usmial. „Príliš malé pre nás, ale nie pre Essix. Sleduje nás, odkedy sme vyplávali z Nila."

„Ako by nám mohla pomôcť?" opýtal sa Conor.

„Môže varovať Zelený hrad. Zelenopláštnici síce sedia vo väzení, ale sú to naši jediní spojenci. Essix by mohla niekoho priviesť."

Rollan zahvízdal. Dúfal, že dvere sú dosť hrubé, aby stlmili piskot. Chvíľu všetci napäto čakali. Nepribehnú prísažnícki hrdlorezi, aby ich skontrolovali? Našťastie, nikto neprišiel… len v okrúhlom okienku sa objavil tieň.

Do cely nakukla Veľká sokolica. Pyšne zatrepotala krídlami a potom si začala upravovať perie.

„Na to nemáme čas, Essix." Rollan cez mreže natiahol ruku k otvorenému okienku. Medzi prstami zvieral odkaz naškriabaný na kúsku kože, ktorý odtrhol zo svojej čižmy. „Dočiahneš na to?"

Sokolica krátko zaškriekala, skočila do kajuty, Rollanovi vytrhla z ruky útržok kože a pristála na dlážke hneď vedľa mreží.

Abeke sa uškrnula. „Predpokladám, že to znamená áno."

Rollan sa zazubil, kľakol si a vzal si naspäť útržok. „Há-

dam sa ti poletí ľahšie, keď to nebudeš musieť celou cestou držať v zobáku."

Útržok ovinul Essix okolo nohy a potom ho pevne priviazal ďalším prúžkom kože. Rollan sa pozrel do jasných sokolích očí. „Odovzdaj odkaz prvému Zelenoplášťnikovi, ktorého zazrieš. Stojí v ňom, že sme sa vrátili do Zhongu a že Prísažníci ukradli tri talizmany."

Essix zopár ráz pokývala hlavou, potom zamávala krídlami a vyletela úzkym otvorom von.

Rollanovi sa v mysli náhle vynoril obraz, ktorý ho celkom opantal.

Vznášal sa nad vlnami. Na svet hľadel očami Essix. Keď sa pozrel na seba a videl svoju malú tvár, ako sa naťahuje za svetlom prenikajúcim do podpalubia cez okrúhle okienko, prekvapene sa strhol.

Žasol nad ostrým zrakom svojho duchovného zvieraťa. Koľko drobných detailov dokáže sokolica rozlíšiť! Farby žiarili jasnejšie, okolitý svet bol pestrejší a zreteľnejší. Slnečné lúče presvitali cez mraky a dopadali na rozčerenú vodnú hladinu, do ktorej sa zahryzával ligotavý trup lode. Kvapky vody, trblietajúce sa ako rubíny, na okamih ustrnuli vo vzduchu, potom zasa splynuli s morom.

Rollan sa zapotácal. Conor ho zachytil, skôr než spadol na zem. „Vari si opitý?" opýtal sa žartovne.

Rollan letmo zahliadol, ako Essix plachtí nad vlnami. Potom vyletela kolmo nahor a stratila sa mu z dohľadu.

Keď sa otočil, dívali sa naňho zvedavé tváre jeho priateľov. „Na Zelený hrad sa dostane najskôr za dva dni. A keby sa jej podarilo priviesť pomoc, trvalo by to raz tak dlho."

Meilin si povzdychla. „Takže si musíme poradiť sami."

Rollan najprv pokrčil plecami, potom však povzbudivo dodal: „Zvládli sme to včera, zvládneme to aj dnes!"

Zelenoplášťnikov upútal náhly hurhaj na palube.

Rollanovi sa rozbúšilo srdce. „Myslíte, že Kordélia si vybíja zlosť na ďalšom úbožiakovi?"

Po drevených doskách prebehli bosé nohy. Zvuky, ktoré k nim doliehali, nepripomínali bolestivé výkriky, skôr zneli ako úsečné rozkazy. Loď zavŕzgala, keď ju kormidlo obrátilo proti vlnám.

„Nie," odvetila Meilin. „Vchádzame do prístavu."

Námorníci vedeli, čo majú robiť. Chvatne pobehovali po hlavnej palube napriek tomu, že Kordélia im naháňala strach. Alebo možno práve preto.

O pár minút zahrkali reťaze. Kotvy sa spustili dolu. Rollan počul, ako hlasno šplechli do vody. Vo vzduchu svišťali laná. Loď sa znova a znova nakláňala, keď ju lodivod navádzal k prístavnej hrádzi.

Dvere sa otvorili. Tentoraz to bola Kordélia.

Čižmy mala postriekané krvou.

Okrem nej vošli do kajuty aj traja námorníci, jeden s ťažkými reťazami a dvaja s tasenými mečmi. Kordélia držala Pazúr šelmy a rukavicou neustále prechádzala po jeho ligotavej rukoväti.

Rollan sa jej pozrel do očí. „Dúfam, že sa o ten meč dobre staráš. Čoskoro ho totiž budeme potrebovať."

Kordélia napoly vytiahla meč z pošvy. Na čepeli sa zalesklo svetlo fakle. „Pokojne si ho odo mňa vezmi."

Hľadá zámienku, aby ho mohla použiť.

Rollan jej nemienil urobiť radosť. Zatiaľ. Skôr či neskôr sa naskytne vhodná príležitosť…

Námorníci ich postupne spútali. Kordélia sa po celý čas netrpezlivo ohliadala za seba.

Rollan ešte nikdy neliezol z trupu lode so zviazanými rukami, ale zvládol to bez ťažkostí. Na slnku viac ráz zažmurkal. Po týždňoch strávených v tme chvíľu trvalo, kým si privykol na denné svetlo.

Ostatní trpeli rovnako. Predtým ich oslepoval ešte aj mesiac, ktorý nakúkal do kajuty cez okrúhle okienko.

Nachádzali sa v zátoke polkruhovitého tvaru. Z troch strán ich obklopovali vysoké útesy, za chrbtom mali šíre more. V dokoch stáli Prísažníci vo vyrovnaných radoch. Vedľa ich lode kotvili dve menšie plavidlá a zopár člnov hojdajúcich sa na vlnách. Nahor sa kľukatili schody vytesané do skaly.

Na vrchole skaliska sa týčil vznešený palác. Mohutnú obdĺžnikovú stavbu spájala s protiľahlou stenou útesu závesná plošina.

„To je… nádhera," vydýchol Rollan.

„Xin Kao Dai," povedala Meilin s náznakom smútku v hlase. „Cisárov Letný palác."

2

Letný palác

Kordélia postrčila Conora po prístavnom mostíku. „Pridaj!“

Conor sa k nej prudko otočil a precedil cez zuby: „Pôjdem vlastným tempom.“

Kordélia sa naježila. Prísažnícka uniforma sa zvyčajne skladala z mosadzného goliera a chráničov zápästí, ale jej brnenie bolo bohatšie. Na čižmách sa jej leskli chrániče píšťaly, na stehnách mala pripevnené kožené pláty a od pliec pod driek ju krylo ťažké krúžkové brnenie.

Kordélia mykla hlavou a výhražne zovrela Pazúr šelmy. Conor sa jej nebál. Na to ho príliš dlho držala zavretého v tmavej cele. Vyrastal ako pastier a bol zvyknutý na nebo nad hlavou a trávu pod nohami. Pobyt vo väzení preto znášal oveľa horšie než jeho priatelia. Ak Kordélia prahne po boji, s radosťou jej ho dopraje.

Kana sa medzi nich rýchlo postavila. Prižmúrenými očami sa pozrela na Conora. „Máš azda nejaký problém?“